

Exil

Marin Mihalache

Pe fața lumii înflorise grimasa
Nu mai puteam să surâd nimănui,
Zăpadă câtă fusese se-ntunecase
Și se topea ca plumbul pe statui.

Îngerii au ales pentru mine o cale
De Miel luminată cu lacrimi de sânge,
Dar eu am purces ca un orb la-ntâmplare
Mama și-acum mă mai plânge.

Când mă voi odihni de neodihnă
Când voi fi și eu din nou neumbrit
Voi înțelege veacul și-l voi ierta
Ca pe un animal înrăit.

Câtă irosire de destine nu am văzut
Inerția timpului le suspendă în vise
Toți am crezut în caii despiedicați ai dorințelor
Iscate de vechi și de noi paradise.

Mulți au crezut, unii încă mai cred
Că ne sânt scrise pe frunte destine
Că-i dorul de acasă un cântec uitat
Că patria-i acolo unde ne este mai bine.

Pe mări și pe-oceane pribege, pierdute
Se risipesc semințiile ca spuma pe val
Mulți au plecat în căutarea lânii de aur
Puține corăbii se vor întoarce la mal.

Dar astăzi când pentru mine nu-i soare
Când eu n-am mai surâs nimănuia
Pornesc să gust din lumina zăpezii
De nu o găsesc, Aleluia !

Copyright © 2017 Marin Mihalache